

Klic iz samote.

Zložil G. Koritnik.

Varaždin, 13. septembra 1908.

1.

Vsa narava tiho spi,
v sanje trudne zakopana,
v polja diha razorana
noč s srebrnimi očmi.

Noč jesenska, srcu znana,
spremljevalka mojih dni,
duša v boli razdejana,
snubita se, se mi zdi...

Vse, kar misli trudna glava,
v noč jesensko se gubi,
kot bi vedela narava,
kakšne boli duh trpi.

2.

Čaka me jesen na pragu,
brez veselja in sadu —:
Romaj dalje, kot si romal,
brez počitka in miru.

Vsi so tujci tvoji bratje,
križemsvet je pot odprt —
v senco tone dan življenja
in iz sence gleda smrt...

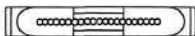
Temno čelo se odeva
v las prebeli baldahin,
žena bela je pred vratmi,
v dušo trka tih spomin...

3.

Življenje, to moje ubito življenje,
kako je gorelo ponosno nekoč,
kot bakelj stoterih ognjena moč
se vilo je k zvezdam duhá hrepenenje.

Semena je bilo skrivnostno brstenje,
da vzraste v drevo se razdaljenih vej —
bodočnost kot solnce, ljubezen brez mej
obetalo mi je drevesa zorenje.

Zorelo je — ah, dozorelo nikdar —
to čudno drevo od vetrov razdejano,
in seme v globini srca zasejano
izjedajo črvi skrbi in prevar...

Cerkev.

Zložil Tonej Jelenič.

Široka skala, od Boga grajena,
stoji kot jeklo vihram klubujoča,
čez vso zemljo ji sega kal rastoča,
v Sijonski sveti gori zasajena.

Titanska božja roka, segajoča
mogočno iz žarečega Edena,
gradi na neizmerna pleča njena
obzidja sveta, v večnost trajajoča.

Na vrh postavi križ — drevo cvetoče,
življenje v mrzli kamen dihajoče,
in pod drevesom rajskim smrti ni!

Mladost v mogočnih brstih k nebu klije,
titanske božje roke se ovije —
in v veke vrag ne stare te moči!

